Augustini Maci Scribe suy Tullianis eloganciis a verbis apoſ
cis in ſua facundiſſima Rethorica inapit pozmate libellus:

Redimꝰ iamdudū a plerꝙq; viris eaam diſertiſſimis pſuaſi:
tum demū attem quēpiam in dicendo nōnullā adspiſci: ſi le
ctorum atq; eruditoꝝ ſectatus veſtigia opima ſibi quiſq; imitandum
pſuerit. Neq; em̄ qui diuaꝰ i Ciceronis lectione verſatus ſit: non
eſſe in dicendo a ornatus a copioſus poterit. Nam a horridora ver
baꝰ conſectatꝰ ipſi q; audi: ieiuni: a inculta fiant: neceſſe eſt. Iccir
cam igit̄ mihi Ciceronis volumina: quem eloquentiae parentē me
o appellauerim: pauca annotandē digna viſa ſunt: quibꝫ ſi rectem
rudi gaturꝫ ſermonem aſpernatꝫ: ad eloquētem oratiōnē pfectō acce
demus. Sz tamen id in pmis quiſq; admonendus ſit: quod ratiōꝫ
diligētiſſimꝰ a inſignis oratoꝝ Fabius Quintilianus de ornatione
partibꝫ dicere cōſueuit. Neq; enim leges ſūt oratoriis quadā velut
a immutabilib̄ neceſſitatē conſtitutis: nec vocationibꝫ ut idem dicat:
nec plebiſcitis facta hūt iſta pcepta. Sz vt in ſtatuis: picturis: poē
matis: edificijſq; in ornanda q; rem eloquentia oīm̄ pluriū ſepe
decoris ac venuſtatis habuit materias. Atq; quod dia ſolet: caueāt
tamen illud eſt ante omnia: ne ars ulla dicendi: ſi fieri poteſt
eſſe videatur. Hec igitur lex pma ſit commutatōis rationēq; i
qua auditorum aures non diffiſillime iudicēt. Hoc g iacto fundamēto
pauca demcps ſeriatim amice ſuauiſſime: que ſi non ſep: vt plu
rimum tamē hinc tecōmbꝫ ſeruanda tibi erunt Sz iam noſtra inſtitu
ta naſcantur exordiū. Plerumq; em̄ qui oratione artis floribꝫ ac fale
ratis: vt aiunt: ſtudent verbis: verbum contra tritum vulgatumq;
grammaticoꝝ conſuetudinem: quod in calce abſolute oīm̄ locum cō
ſueuit: id illi prauo captant in initio: quod oē tibi fiet manifeſtiꝰ
exemplo. Sanat plenam oīonem conſtare tribꝫ partibꝫ: quod ſuppoſi
tum: vt eoꝝ ipſoꝝ vocabulis vtar: quod verbū: quod appoſitum vo
cant. Diuiſi igitꝫ grammatica Scipio Aſricanꝰ delevit Carthagine.
Ornationes vero eloquij homines conuerſo pene ordine: Car
thaginem Scipio Aſricanus delevit. Illi [illegible] Ciceru familiarē

UNIVERSITY LIBRARY
7 JUN 77
CAMBRIDGE
ab. 4. 69

uādit. P. Lentulo. M. T. familiarīter uādit. Quibꝫ plane q̄dem plus patere arbitror oppositum primū i oratōe: suppositum medium nouissimū uero loarum uerbū genere. Sꝫ a si quid pro grammaticorū more post appositum fitum erit: id initio oīonis poni solet: aut rei exēpla subnectā. Sapio emilianus erat numātiā urbem opulentissimā hispanie. Hispanie opulentissimā urbem numātiam Sapio emilianus erat. Non ignotas esse multa genꝰa epistolarꝫ. Epistolarꝫ genꝰa multa esse non ignotas. Lycurgus qdidit sanctissimas leges lacedemonijs. Lacedemonijs legee sanctissimas Lycurgus cōdidit: Multaq; consimili ratiōe. Appositum ꝫ plerumq; principio ponit: suppositum medio: fine uerbum: ut Atheniēsiū Solon Salaminius p̄mus cōstituit. Ceterum diuersis a ordinibꝫ a loae locande pīes sunt p autarum iudicio: qd quidem solo usu compatit. Jam uero de adūbijs que sunt uelut adiectiua uerborꝫ dia pōt passim ubi uis loa ponenda esse: ubi demū apte congruere insa fuerint: modo in principio: modo in fine: modo inter utrumq;. Qua in re diligentia est uidendū consilio. Sꝫ ppe uerbum frequētius pueniētā reddunt oronem ut. F. Maximꝰ ante alios fortē atq; animose pugnabat. C. Iulius Sapionꝫ familiariter uexabatur. Clemētissimꝰ Cesar humaniter ignoscebat. Nunc ad reliqua.

Prepositiōes ppulchre inter substātiua atq; adiectiua nōia interiacētes: ut ferax i agro: ornatissimo i loco: maximas ad res: hāc ob causam: iustis de causis: aliaq; huiusmodi ppluria. Nec ptōficō mus solū: sꝫ alia ptērea huiusmodi. Nūc sumemꝰ exēpla. Maxima in tē. pu. diligentia: magna in parentee pietas: incredibilis i ōēe auis obseruātia: summa in hospitee liberalitas. Atq; eātenus duos casus p̄ulcherrimū puta nōiatiuos duce aliq̄d gaudē ponāt.

Omnia rei. p. iura: constantee multā animi: immania scelerataq; hūnū flagitia. Et e conuerso eadē constituta ac transposita oratio plurimum exornat: ut huius clarissimi uiri: huius quintee auctoritas loa. Ubi multa eā plerūq; adiectiuū nomē pōdit substātiuū. ut tua dignitas: optima uoluntas: diuinū ingeniū: egregia doctrina.

Magn eteni refert quo loco quaq; dictio sita sit. quod testatur Boe
cius in hijs cmentarijs: quos in Aristotelis librum cõscripsit: ubi
a Ciceronis a Virgilij exempla ponit. Boeij aũt ipij hec uerba sut
Etenim quãtũ ad cõpositionem oratõis spectat: maximũ differt q uerba
a nomina predicatõis sue ordine pferantur. Multum enim interẽ
in eo quod ait Cicero. Ad hanc te amentiã natura peperit: uoluntas
eripuit: fortuna seruauit: Ita dixisse: ut dictũ est: an ita: Ad hanc
te amentiã peperit natura: eripuit uoluntas: seruauit fortuna. Sic
enim minor est sententie magnitudo: minusq; in ea lucet id quod si
sic componãtur emmet: a sese eaam uolentibz hominum animis
q; pferat. Rursus aũm dixit Virgilius: magis ponere morẽ:
potuisset seruare metrum: si ita dixisset: moremq; imponere pti: sz
esset debilior sonus: nec eo actu uersus tam pclare: ut nunc: compo
situs duceretur: quod idem non est apud dialecticos. Hec Boetius.
Nunc ad reliqua.

Negatiua dictio apta in calce orõnis ponit: ut prestantiorẽ te
uideo neminem. Sapiõne doctiorẽ in bellicis laudibz inuenies nemi
nem. Tua erga me beniuolentia: tuo in me animo grauius est nichil.
Qui te ardentius amet: habes neminem.

Sz possessor antecedit possessio. Optimum uirum diuitie. Prestantius ui
rum uirtus. Prudentissimi hominis consilium

Quod uero pulcrius q si pro gerundijs: que sic appellantur ubi
mus gerundiuis nõibus Attritũ ẽ id Ptentiam exemplum. Ejem cau
sa amandi uirtutem: rerum amande uirtutis causa Graia gerẽdi bel
la: gerendoq; bellorum graia Ad amplexandam uirtutem: magis
q; ad amplexandum uirtutem: que una pcepta optima ẽ creberq;
apud Marcum Tullium aboeq; eloquẽtie uoces fuit semp observa
tio. Nunc aũt multa confiam: que si diligenter aduertas: haud
parum latino ornatoq; conducent eloquio. Sz michi i primis cõsidu
endũ uidetur: ut cũ tria fuerint: antecedens: cõsequẽs: a eoz medi
ũ relatiuũ nomẽ si sit id q sequẽs uel hoc uel rei alicuius ptiũ nom
tum relatiuũ qsequẽs semper ggruat: alioqui non latina oro sit: sz a

doctissimoꝝ hominum consuetudine abena. Quae potest aim alteru tro conuenire: si non qsequat̃ ꝓpium nomen. Quã rem facile exẽpla declarãt: a ꝓscoꝝ auctoritates ꝯplures. M. Cicero ꝓmo tusculanarum questionũ. Studio sapientiae: que philosophia dr: a scripto de re publica. Consilia actusq hominũ iure sociata: que amicitiae appellãtur. Atq iterũ ex illis sempiternis ignibꝫ: que uos fidem a stellas nũcupatis. Salustij q illud tantũ est. Est locus in carcere: qd tullianũ appellat². munitissima i structura cotidiabꝫ id genꝰ inuenies. Nec id grammaticae artis uitiũ est: qd quidem ignara litteraꝝ arbitrant². Sꝫ et nos adhuc aliqd exẽploꝝ afferamꝰ. Preclara ẽ opus Ciceronis: qui Cato maior dicat². nã q Cato maior dr: non latine ꝓferat: cũ multisq rebus uiscerabꝫ qfulendꝝ ẽ: qui fuit auctor. pdicti uim ex rebus pellendi fuit: que est a amicitiam ꝓpriae a femina dedecore. Plerũq ꝫ relatiuũ nom̃ aim eo conuenit ẽ qd sequit². Illud q inspectãdꝝ est. nã aim tria existent: quoꝝ omnium relatiuũ nom̃ sit: frequentissime ex duo in eiusdem casus exitu conuenit. nã ut exẽ pli causa dicã aliqd si qs hunc sermonẽ ꝓferret. Liber i q de rhetorice agitur pclarus est: rectius a q ornatius diceret: In quo libro de rhetorice agitur: pclarus est. Conuenient nãq eo casu ex tribꝫ duo illa que maiora gaudentes iuncta sunt. Aliud iterũ exẽplum hunc sermo ni sit. Quae misisti litteras ad me iocandi fuerũt. Sermonẽ quem audistis: nõ ẽ meꝰ. Quam existimas Demosthenis ornatum: Aeschinis est. Atq huiꝰ sermonis crebrum inueniri ꝓterea apud ueteres usum. M. Tullius ꝓmo de officijs. Quoꝝ autem officioꝝ ꝓcepta tradunt̃: ea ꝑtim ꝑtinent ad finem bonoꝝ. Virg. Mare in eneide. Urbem quã statuo: uestra ẽ. Terentius in andria. Post hec quae facet de integro comedias spectãde an exigende sint nobis ꝓpius. Idem populo ut placerẽt quae fecissent fabulae. Idem quae credis esse hec: non sunt hec uere nuptae. Atq eusmodi sermo plurimum ornat.

Id quoq annotandũ dignissimum est: ut aim positiua debinꝰ augere nomina: hinc ꝛ ter ꝓpositum accedat. Cicero in epistola ad Curionẽ. Cato eque sic a principio: ac fuisti pri Idẽ de oratore i ꝓ.

Verbeā Quante illi videā ſolēt. Terenā in eunucho Perpulcra uero dona haud nīe ſimilima Nam pgratum vel de gratū ſignificat Et i oōe lepide pſonat. At ſuplatū mlto lōge a ꝑ adūbia ꝓpm idqz ſepe numo ppulcrū videa ſolz: vt longe amāāſſiā nīi. Mlto oim̄ fortunaāſſiā: a ago ābi ꝑmaxīas gratīs Cōparatīs vo ul mlto ul lōge ꝓponi ſolz: vt iuſtiaa mlto ꝑ ceteris vtuābz: a Socrates lōge aliis phīs ſapiētior. Illud nōꝝ omiſerā: cū. n. noīa quepiā ſunt profecta a grecis terne flexiōnis: a obloquor eaſ habentia que rectū ſuſpent: latini oratores frequētiſſime caſibus illoz quibuſdam immutatis ſingūt alia declinationum noīa: a genā ſeruāt: qualia poematum: enthimematū: delphinus: elephantus: a lampada voiſ tunt: quz a plenſqz terat flexione ꝓferūtur poema: enthimema: delphin: elephas: lampas. Hanc tu obſeruantiā diligēt commenda memorie. Cū aūt volumā oſtendere aliqd nobis iocundū: hareſ tum: vtile eſſe: tū datiuis cum vōbo vtimur ſum es eſt: ſubſtantiōe qz illa adiectiua ſūt. nam ne ab ꝓpōne diſcedam: qd aliud ſignifi cat: hec res michi iocūdiatā eſt: ꝙ hec res michi iocunda.
Idemqz ipſum. Tue michi littere fuerunt gaudio: quod eſt ad gaudi um. vel gaudium michi attulerunt. Leges dignitatis ſūt rei publice Preclara vrbis edificia ciuibz decori ſunt: id ē decus pariunt ciuibz. Vitia dedecori ſunt hominibz: id ē dedecus pariunt hoīibz: deqz ceteris conſimilī ratione.

Verbum affligo pulcrum eſt: a late patet: nam affligo te voluptati te idem ē quod ābi affero voluptatem. affligo te honore: idē eſt quod facio ābi honorem: a honoro te. affligo te laudibz: id eſt te laudo. affli go te probro: id eſt te vitupero. affligo te commodis: id eſt ābi com moda facio. affligo cadaueta ſepultura: id eſt cadaueta ſepelio. affligo inimicos iniuria: idem eſt quod facio iniuriam inimicis. Atqz ſimiliter afficior dolore: idem eſt quod doleo. afficior gaudio: idem eſt quod gaudeo. afficior verecundia: idem eſt quod vereor.
Iactiſſimaqz eſt huius verbi vſurpatiō. Nec tamen latet me affice ſignificare diſponē hicqz ē Plinij illud. Vitia magis hoc afficiāt.

Nequ. n. sine optimis causis tam lata tamq; diffusa sit huius uerbi significatio. sz de hoc satis. Nō ē aūt ignorandū: q si duo aut plura duobz: qd̄ prauo usu euenit: si illa inter se hūerint: utraq. tū dictionē ꝓpriā. qd̄ liquebit exēplo. Par est in. C. Lelio: doctrina & uirtus quātaq; ē eius uita ꝓbitas: tanta q̄ ē rerum scientia. Tunc splendide ac recte dicetur. C. Lelius uir tū doctus: tū ꝓbus. Id idem que magna ē in. C. Lelio tū uānis: tū eā doctrina rez. C. Lelius plurimū: tū laude: tū rerum scientia ualet. Themistocles tū consilio pollet in ueteranis rebz: tū in bellicis negocijs uiribz atq; ai magnitudie floret Sic enī tantum ostendi esse i rebz ueteranis qsibum: quātam i bellicis magnitudinem animi: qd̄ tum geminatum positū ē. Sz eandem q̄ unā habet gratia & coniunctā. Virgilius in eneide. Eneas est & terras iactatus & alto. Idem ꝓfecto significat: Eneas tū pelagi: tū terra & laboribus oppressus ē. Africanus icē singularis & uir & imperator Idem sibi uult: & Africanus magnus existit: tū uir: tū imperator. Cū si duo contra nēq; pugnant sunt: sz alterum unus cōplectitur: alterū no magis: ita effugiendū ē: ut quod leuius existat collocemus ꝑpe: atq; ei tum decōnē ꝓponamus qd̄ aūt grauius ualidiusq; id posterius positū: tum dictio ꝓcedat. quod interrogemus exēplis. C. Lelius amat Sapionem: ꝓterea q eum doctum cognouit hoiem: & insup uirum optimū: qd̄ postremū ad amorem benignē impellit. ḡre ita ē oīo īstituenda. C. Lelius amat Sapionē: tum ob doctrinā eius: tum ꝓpē uānitē. Ita uānis i hac benuolentia plus momenti hēt q̄ doctrina. Atq; si ita dicetur: tum oēs fortunati sūt: q̄ bñ uiuūt: tū ꝓbati: qui ōia deserūt & uirtutē solam complectūtur. Nos nāq; posteriores multo ēt beatiores qstant: si q̄e supius meo allatam ꝓceptionē intellexerit. Hoc. M. Cicero i ꝓme frequēter usurpat. Ex quo illud tum oībz cōsulendū ē: tū hijs maxime: qui armis depositis ad imperatoz fidem confugiūt. Significat. n. qfugientibz ad imperatores: & sese dedentibz: multo magis consulendum esse. atq; in Catone maiore inuenta sese arrogat Sceuola. M. Catonis tum ceterarum rerum ꝓfectam sapiētiam: tum q̄ numq̄ illi fuerit senectus grauis. Sz hac de re satis.

Jam uero explicandum est: qua ratione quampiam psonam: aut laudare: aut uituperare oporteat: quod ad decorem sermonis pineat. Nam id facturam posse fieri comperimus ex monumentis litterarum Si ergo velim ostendere Marium Catonem habere magnam uirtutem aum uerbo sum ex est: ita commodissime fiet. M. Cato uir est magne uirtutis M. Cato uir ē magna uirtute M. Cato ir ē magnꝰ uirtute. P. philosophus fuit pstans ingenio: vel pstantia ingenij: vel prestanti ingenio. Mulier est clara moribus: claritate morum: clara ex moribus. Vir egregiae laude: egregiae laudis: a egregia laude Sz illud pius magis pulcra ē: postremum vero splendidū ac pplcrum. Aristoteles scientiae copia: philosophus exquisita doctrina: ro acerrimo ingenio. quod quidem vt disertissimus Praecianus inquit signficat Aristotelem habere scientiae copiam: a q̄ habet exquisitā doctrinā: ceteraq; consimili ratione. qđ quidem Au. Gellius sentire videtur in noctibz atticis. Est enim velut defectio quedam: sz ea tra ta: rursumq; ab eloquentissimis uiris: a clarissimis oratoribz: q̄ a nobis quoq; vitandum est. Vt qui praepostorum tū accusatiui casꝰ sepe: cum ablatiui locum tenent infimiori verbi. Hinc illud Sallustianum. Nam a puerꝭ inapias consulo: a mihi consiliuerre maiore facto opus ē. Et terentiana Misit Glycerium alloquēs amicam Pāphilū. Vbi erit inuentum inquit tibi arabo: a meum adductum. Jam iam inquit inuentum arabo: a adductum tuum Pāphilum. Omnia namq; illa consulo facio inuentum adductum: cō sulere facere inuenire adducere designant.

Verum frequenter orationibus hijs oratores ablatiuorum casuū vtuntur: accusatiuorum parcius. Et quoniam de nomine: quod est opus attulimus mentionem intellegendum est. Opus est mihi hac re significat me egere hac re: sz id maxime casibus tungi solet. Nam eadem opus est mihi tua opera nominatiui casus: et tuae opre: a tuam operam: a tua opera diamus. sed hoc postremum ornatius est a multis oratorum: ceteris rationibus poete potius historiaq; vtuntur.

Hoc autem quedam prætermittimus: vt cognoscamus a verbis vsum fuisse: insequi vtamur: quedam vero vt cognoscamus solum. nã opus est mihi hanc rem numq̃ orator discat. Quid illud: nonne pulchrum est: vt cum duo nõia: alterum adiectiuũ: substantiuum alterum eodem casu eqdã pferri debeãt: vt sepe creberrimeq̃ dicimus bonã adiectiuũ nõis vocẽ: que est neutra in cum substantiua trãsferamus: a substãtiuũ id primus genitiuo casu locemus. qd̃ ut frequens est eruditis ac disertis viris: ita q̃ erat exemplo manifestũ. Nam cum multum virtutẽ dicturus sum: si multũ virtutis loco eius otiose posuero: multo plulcrum vernstius. Multũ enim pecunie significat multorum pecuniã. plurimũ virtutũ: plurimas virtutes. Quid animi: quis animi: quid rei: que res: qui cause: que causa: aliaq̃ ite pmulta: ꝙ animaduertendũ est nã si genitiui ille casus ducat singularis: totã item orõnem singulariter exponere debemus: si plurales pluraliter. Mãq̃ exemplũ causa multũ pecunie: multam pecuniã significat singulari numero. At contra multũ pecuniaq̃ significat multas pecunias. Similisq̃ est alieq̃ ratio: vt multum roboris singulariter: plurimum virtutũ autẽ pluralem q̃ habet significatiõm. Et adhuc quoq̃ nõnulla vim eandem tenent: presertim hec duo hec: mas et fœmi. Mãm mirum sapientie: est mira sapientia: satis virtutũ: sufficientes vires. a nihil q̃ sint nomen siue aduerbium sit: in eandem sepe obseruationem cadit. Hec q̃dem hactenꝰ.

Quomã autem singula hec fere inuestigemꝰ: id quoq̃ dignum cognitione est: vt cum duo memineramꝰ substantiã noia: quoq̃ vtraq̃ idẽ epitheton adiungendũ sit: vt adiectiuum ipsum pꝛiori collocemꝰ cũ seqñ tibi substãtiuis: vel tũ geminatum: vel duplicatum a pꝛonamus. exempli cã afferebat Ciceronis uerba. Africanus singularis a uirtute imperator: qd̃ ẽ Africanus singularis vir et singularis imperator. Propter magnam a doctore auctoritatem a rebus: qd̃ ẽ pꝛter auctoritatem magnã rebus: a pꝛter auctoritatẽ doctoris. Preclarꝰ a miles a nauis. Illustris tũ rex tũ philosophus. Optimꝰ tũ pris desẽsor: tũ gubernator. Justꝰ a rex a iudex: Cõsiliaq̃ eo mõ se habent.

Sz a sepenumero contra eodem ordine ūni substātiuo preposito duo adiectiua aut plura deseruiūt. exēpla sunt: que nunc ꝯsiderem. Vir tū bonꝰ: tū ā tempās. Impator a callidus a fortis. Judex a iteḡ a solers. Ornāta ciuitas tū mlta: tū pclara. Alia tū ipe ꝯiecta

Mīnuꝫ a duo substātiua ita se habent: vt alterū vī suā rebꝰ conseruet ac tueat: alterum ḡsi quēdam optineat adiectiuū nīs locū a ciuꝫ fugatur officio. Quale est virgilianū illud in ꝓmo eneidos. Molemq; a montes insup altos posuit. ac si dicat molestos mōtes ipposuit. Caueḏ ē ne ab honestate naturaq; discedam9: pinde ac si diceat a naturali honestate discedam9. Sat hec sunt ībi nota. Sz ne ḡsi historiam texere dicendoꝛ serem nectam: ita queq; ꝓtexere tum: vt sese mihi forte quadam opīulerunt.

Ceterum nō ignoraz: ut ipe arbitror: extrema supina plerūq; ornate ac pulcre figmficare gerundia accusatiui casus adiectione ꝓ posita. vt res dissipatas creditu. i. ad credendū. mirabilis visu: ad videndū. Jocunda audiu: ad audiendū. suauis gustu: ad gustandū. pmlta q; consimilia ac ꝓ modo sese habent. Nec id te arbitror latere: vt cum fuerat suplatiuū quodpiā durus asperuesq; a suplatiuo figmficandū sit: vt ꝓ suplatiuo positiuū effram9: a ei suplatiuū aptū apponam9 adūbium. Nā maxime memorabile suauis: ē memorabilissimum suam9. maxime rarum genus hominū: ē rarissim̄ genꝰ hoīm. Sz a modū a i ꝓme positis adiuncta uī firme eādē tenēt.

Id autem neḡꝫ silenao ꝓtereundum: vt siquē q̄ velit mediocrē laudare: dicam exēplī causa: Pericles ātate pstans princeps erat athenis. Vel q̄ multa preclara gesserat: Themistocles rebꝰ gestis floruit. Si velim vehementer ac pluriū laudare: adiuā gloriā sue laudem: a causam laudacōis eā gemīo constituam. Pericles: vt ndem exēplis agā: virtutis gloria pstās athenis claruit. Themistocles gestaq; rerū laude emanat. Sicq; M. Antoniꝰ pstabat eloquētia: mediocriter laudatur: ac fere quilibet. L. Crassus eloquētie gla excellunt: vehemētissime laudatur. Sz tu ꝓ tui ingenij bonitate cetera deducito.

Quaerens nomina: vt ipse quoq; testatur grammaticus Seruius: plurales a singularibus numis connectunt²: respondemꝰ uiamon: Virgilius primo eneidos. Hic illius arma: hic illius curꝰ fuit: non aut fuerũt Terentiꝰ i andria. Amantiũ ire reintegratio amoris est. Xenophon delitiæ meæ sunt: hostes eosq; exercitus ppetrabat. Atq; ita frequẽtius obseruãtur. Idem in diuersis generibus. nam siue masculinum siue femininũ ẽ: uiamon respondemꝰ: vt vir ac mulier optima gemit. intelligitur nãq; optimũ esse unum: a optimã mulierem: que uenerit Verum si plurali numero relatiꝰ ponãt: ad masculinum transire necesse est: vt viri a mulieres lẽa ppetrant. Operepreciũ est qdꝫ puenustũ est: significat mõ utile esse: mõ necessariũ modo laudabile. Atq; hijs significationibꝫ id nois habere vsurpatur.

Frui quapiam re est fructũ siue voluptatem uel voluptatem capere ex ea re: vt ait dicerem: quis eo fruit². Præ se ferre aliquid: est verbis aut iudicijs quibusdam id ostendere: a quodammodo confiteri. M. Cato præ se fert grauitatem: hilaritatem præ se fert Lælius. Habẽm habere: est respectũ habere sꝫ ut plenius exponam: habere tenẽ aliquid rei: est rem qsiderare: ut habere tenẽ tempus: personaꝫ: loa. est. n. ea oia quaone compleari: et qsiderare.

Nunc rem mente agito me qplector: adest hanc rem cõsidero: a voluto in animo: significat in animo habẽ. a animꝰ mihi ẽ: a volo Certum ẽ mihi: est deliberauit: a decreuit. Prosequor te laude: ẽ te laudo. Prosequor te honore: ẽ te honoro Prosequor te probro: est te vitupero. Benemeritus sum de re publica: est beneficium in illam conlatũ. Benemereri de amicos: est conferre in amicos beneficia.

Eqꝫ pro ita. Ne uel atq; pro vt uel ꝑ ornatissime ponũtur. Ego emptũ est: eque te laudo atq; Ciceronem .i. te sicut Ciceronẽ Haud pro non: Scias ꝑ abiecti i eadem oratõe semuste ac onanme se habẽ vt Haud scias sentio atq; tu id ẽ ita sentio sicut tu. Nonnuꝫ et ppulchre compatua ꝑ positiuis ponuntur: vt Alexander macedo habebat corpus imbellius: quod imbelle significat. Satyri in scelera libidinẽ inuehunt²: quod est libidinem

Do ábi hanc rem mag: id est uituperio de hac re. Do examinis: est examinor. Do laudi est laudo. Sz ne illud quidem negligendz est q subiunctiuꝰ modꝰ ꝓ indicatiuo: ꝙ illiue tempa ꝓ huiꝰ tempibz interdū haud illipide ponūt: vt uelim ꝓ volo. ꝙ Gererem ꝓ gebā. Dilexeram ꝓ dilexi. Feassem ꝓ feceram. Gratum fuerit: ꝓ gratum erit. Fecerit ꝓ facies. Id oīm multo ornatissimū: si oppoꝛtunus locus agatur. qꝺ ubi facticandꝺ sit: pentoꝛ autes sciale censebunt: q̄ ob rem experiendā adhibenda ē non mediocris: que oīm magistroꝛ ꝓcepta supat. q si qs̀ nouerit grecas litteras: ei qꝺ mo⁰ explicatum est: non difficile ꝓfuadet.

Partim hoīnum uenerūt ꝓsepe dē eadē. M. Tullio teste: ꝙ est idem qꝺ pars hoīm: id ē quidam hoiēs. nā partim hoc in loco adūbium est: neq; iclinatur in casus sciat ꝙ cū partim hoīm dīa ꝓtest: id est alīm quibusdam hoībz: ꝙ quasi q̄dam ꝓe hoīm. Sz hoc tum splendidius est: alīm in oīone iterū fuerat additum: vt illud. M. Tullii in epistulis. nā qui istic remūt: partim te supbū esse dicunt: q mālē respōdeaz: ptim grumeliosū: q male respōdeas. ꝙ q̄ uitatēz ꝓsit: alīm nobiles sūt: pti ꝓplacēs: qꝺ ē alīq̄ nobiles sūt: alīq̄ popularis.

Id etiam optimum cognitu: quod deamus quisq; : est omnes numero denario: sciat millesimus quisq; : est omnes eo numero millenario. hinc illud Cesaris in commentariis legione producta cognouit non deamum quemq; esse reliquū militem sine culpe: quo exemplo vtā ꝓpositum ē. Quotus quisq; homo. i. quot homines: quotus quisq; miles id ē quot milites.

Pterq; cum dictio dumtaxat pulcherrime posita ē iungit² noīb: vel p̄ doctus philosoph⁹: p̄ comis amicus.

Quid illud: nūqd nō lepidissime usurpā ī oīone alias: qꝺ locū mo⁰ adubi optauat. Quale eēt si qs̀ dicat. Oēs hoīes eodem sūt fere me nā ingenio: alias quidē rudē alias ferro lacrimāt. oēs itē aues alias boni: alias mali: nūq; ēdem sūt moribz. M. Antonius iuit in castra: mulctatia dē. M. Antoniꝰ castra petiit: ī castra ꝓfectꝰ est: se ad castra contulit: se ad castra recepit: se ad castra pduxit.

Hic habet anginta annos: quod vetustum consuetudine dicitur qta pedagogica opinione: alijs quoq; rationibz dicitur. Hic vigesimum annū agit: degit vigesimū etatis annū: est viginta annos natus Sz hoc postremum magis oratori congruit.

Cicero laborat in eloquentia: Cicero opam in eloquētia confert: Cicero dat eloquentie opam: Cicero tempus in eloquentia contert: Cicero etatem in eloquentia consumit: In studium incumbit eloqn te. a alias dedue pro tuo iudicio.

Habeo hanc rem in memoria non minus rositate dicitur: sz hoc fere teneo hanc rem memoria: teneo hanc rem memorie: huius rei memoriam habeo.

Obliuiscor voluptatis vel alicuiusq; alterius rei: voluptatis me capit obliuio: amicoz me capit obliuio. Et idem verbū cū ceteris nominibus iunctum diuersa significat qsimū ordine: ut capit me sa cietas amicitie: a capit me hominū odium.

Virgilius tuus manet: amicitiam habitat. Perpulere dicitur teneo siue contineo: vt Virgilius tuta se continet: tenet sese in valle.

Si quis velit ostendere aliquam rem aliam antecellere: et vel illam valere: venuste dicitur: Vel p accusatiuum ptosita prepet: Vel cum ablatiuo ptosita pre. vt. C. Cesar vltra alios pollebat rebus bellicis: pulcherrime dicitur. C. Cesar precet ceteros rebus bellicis pollebat: Vel p ceteros pollebat.

Icetus habet suales mores: vel sualem naturam. Sz ornatius dicitur: Icetus est leui ingenio natus: facili natus ingenio: Vel facillimis moribz. Scipio natus est tristi ingenio a de vetiqs q filit

Valeo a pollco verba splendida sunt: a latissime patent: a ablatiuo casui coniungūtur hoc pacto. Aurelius Augustinus plurimum ingenio valuit: Milo corpore viribz plurimum valuit. Hippocrates ingenij bonitate. Mithridates memoria. M. Cato in ciuitate plurimū autoritate pollebat. Et Clareo a Floreo eadē ferme vim cō se habent Ego apud diuum Cesarem multū fuit possum siue valeo Ornatius ac splendidius dī: Apud diuū Cesarem plurimum mea

ualet auctoritas. Horrentius plurimum poterat in senatu Ornatus
Multū Horrentii in senatu auctoritas ualet. que potissimum eam
significat opinionē: que est apud hoīes de aliquiꝰ uita prestantia: que
uulgo ac trita ꝙsuetudine reputacōne nuncupat². Ceterū id ꝓbellum
est: Est michi apud te fides: id ē tu adhibe michi fidem: qđ accura
tū aduertendū ē. nam plerumq; solet Sum ee est datiuꝰ iunctū sig
nificare habere. a quodammodo possidere: ut est michi pecunia: est Cesari
magna potestas. illud significat me pecuniā habere: hoc uero Cesa
rem magnam potestatē: cuiꝰ constructiōis crebra apud ꝓscos a diser
tos uiros obseruatio ē. Ego recordor hanc rem puluis ꝑ huiꝰ
rei dī. ac idem dicitur. Huiꝰ rei subiit michi recordatio. Hec res
michi in mentē uenit: sz magis ꝓpe in mētem uenit. Vel michi occu
rit. Vel michi succurrit: quod postremū minꝰ ornate dī.

Presto a antecello que uetuste ꝓsonant uerba aliquādo datiuo:
aliquādo accusatiuo pulchrumne iungūtur cum accessione ablatiui rerum
eius rei: cuiꝰ est ꝓstantia: ut præstat ubi animine ingenii

Septimo frequentatiua uerba: que appellant² ꝓmatiuoꝝ ue
boꝝ: a q̄bz originē traxerūt: significationem retinent: ꝓsertim si illa
ꝓma asperiora fuerint. ut amicto ꝓ amicio. mansito ꝓ maneo. ꝑcito
ꝓ impello. amplexor ꝓ amplector. a alia item pene innumerabilia: si
quando uerbi asperitas ulla contingat: quod eruditoꝝ iudicio deprehendi
mꝰ. De uerbis adiecta ꝓpositione ꝓsepe contrariam mutat signi-
ficationē: ut ꝓcor a deprecor contraria sūt: hortor a dehortor. nonnūq̄
dis efficiat idem: ut suadeo a dissuadeo: q̄uis in ēisdem uerbis nōnūq̄
augeat ꝓpriū q̄ uim commutet.

Ex a ꝑ composita uehementē amplificant: ut exoro: qđ ab ex
et oro deductum ē: significat impetro. Terentius in andria. Gnatā
ut det oro: uicinꝰ id exoro: Sicq; suadeo significat oratiōnis officium:
quod est benedico. At ꝓsuadeo benedixisse significat: qđ est orationis fi
nis: id est impetro atq; optāto. undē a crebro non solum suadeo: sz
etiam ꝓsuadeo. Iuuo a ꝓfio explorata sunt.

Plurimū etiam orationem ac sermonē exornat aduersatio mꝰ q̄q̄

aduersatiua indicatiuo coniungatur: quod rebiq. M. Cicero seruauit aliq doctissimi. Sz huiꝰ exemplū sit: ꝑ te antehac diligebam: nē diligebam nūc tamen ob singularē uirtutē ānā uehemēter admiror. nā tua sunt: que quoꝺ sibi inuicem ordine coniungūtur: quoꝝ prius ac leuius est diligo: postremū admiror: quod uehemēs ac preapuum est: a eoꝝ mediū obseruo: quod est uereor a colo: ex quo obseruantia reuerētiā significat. Sz itez aliud exemplū. ꝑ michi sut aiꝰ ami coꝝ iocunde littere: tue tamē iocundissime fuere. Sz a ꝑ uis uero colligamus. ut ꝑ mihi antehac cariꝰ erat: sz nūc profecto ex carissiꝰ. Ad hoc illa duo ōnē puenustā reddūt sibi inuicem respondēntia: quoꝝ alterū nō solū: siue nō moꝰ: seu non tantū. alterū est sed etiam: uel uerū etiā: uel loco etiam posita q: a aliquibz interdictie: quoꝝ exempla subnectā. Hec michi res nō solū grata ē: sz ā iocunda. M. Antonius nō mō erat Ciceronis inimicus: uerū etiā hostis patrie. Cato non tantum ingenio ualebat: sz uirtute q florebat plurimū. Alexander non solū reliquū orbem subegit: uerū ā et ipsum q romanū impium cogitabat attingere.

Et tam a ꝑ q sibi respondent: ut tam cara michi patria est: ꝑ ubi iocūda uita. Sz facile tu hec intelliges. Pro eo aūt ꝑ ceteri exprimi g fuerunt ꝓnōibz addētes uel te uel met syllabicas adictiones: Cicero poaꝰ idꝰ effiat hoc ꝓnōre ipe ipa ipm: a illoꝝ uere adiectionūlocū optinet. ut Egoīpe: magie ꝑ egomet: tuīpe illeīpe: nosīpi uosīpi: illipsi: ut nunquā secus dicendum sit.

Tu michi familiaris es: ego te familiarē uteꝝ. Tu michi amicus es. ego te amico utor. Tu michi mī es: ego te mīo utor Ego tecū frequēter ūsor: Frequēs michi tecū est consuetudo: que sepe q̄sa cōm significat. Habeo tecū magnā amicā: magna tecum michi ē amicia. Et item alia plurima. ut fuī michi cū omībz male uiris inimicus. nam rectius diceram inimicaas in plurali numero ꝑ in singulari. Sz neutra uox potissiꝰ in compatiuis noībz tum femininā: tum masculinam reddit. Vlt nichil est hoc homīe melius: fere est idem nullus est homo hoc homine melioꝝ.

Nichil hæc virgine est formosiue: quasi idem nulla virgo hæc est formosior. & in ceteris aliquando consimiliter.

Munus p officio ornatissimæ dī: vel hoc est amica munus: id ē amica officiū. Fugor boni viri munere: simile idē ē p facio boni viri officiū Sz & partes i plurali numero qsimilē hēnt significatiōm: vel mea partes sunt. i. officium meū est: vel pīnet ad me.

Caueo vbū asi sepe significat puideo: vel cautū ita ē lege: petrate tamē accusa⁹ iunctū pro vito et fugio vsurpāt eloquentes: vel turpes viri ingenui cauēt mores Alz & memini rectius alz vsitatiꝰ accusa⁹ iungit²: p genitā⁹. vel Memini Platonis scīam. & Virgilius in bucolicis. Numeros memini: si verba tenerem. nec mirū si in hijs que sunt prīa⁹ solute orōnis: Virgilij Maronis assertā testimonium: quē non solum poetā egregie eruditum: sz eaā rethorice artis vbiqz obseruantissimū fuisse constat. Poenitet me p figmficat notissimū esē: sz & p parum videtur vsurpant oratores & prestantes doctrina viri: Vsus pīepe verbū variis qstructionibz positum: haud eandē retinet significatiōis vim: vel vacat hunc rei ē attendo huic rei Sz vacat hæc re ē hac re sū vacuꝰ. & id ornatissimū ē: vel bona viri dant opam: vel pīturbationibz vacent. id est liberi & vacui sint.

Aduerto fere idem ē quod indico: & quodammo⁹ intelligo. Vt aduco cū accusatiō constructionē i pposita: idem sibi vult: qđ punio vel Speusippus aduxit in seruū Platonis: ex quo aduersio punitionem quādam nōnumq̄ significat.

Atqz idem Refero tibi hanc rem: est tibi narro hanc rē. Sz refero ad senatum: refero ad pplm̄ hanc rem: est pono hanc rem i consultatiōe vel populū vl senatus: qui usus vobis huiꝰ apud historiarum scriptores frequentissimꝰ est. Quid uerū quoqz casus eidem vbo sepe iuncti: nōne magnam ac longe diuersam uim habent: quale sit: Do Bibulo ad Cesarem litteras. nam dantur Bibulo deferendā: vel Cesari reddat: ad quē mittūt² litterę. eas q̄ leget Cesar: Bibulꝰ ue lut tabellariꝰ q̄dā defert. Nā q̄ defert litteras qsueuit tabellarius appellari. Vtrū neq̄d huiꝰ rei ignores: dare litias significat scribi

seu mittere illas. Nec te fugiat q̄ ꝑ epistola diamꝰ litteras plurali numero. nec obstat poetarū q̄suetudo. a ꝑ una epistola diamꝰ unas literas. nā id nomen cum his que plurali tm solum inflectuntur: pluralē ꝙ teānet numerū. vt unæ nuptiæ: unæ bigæ: una menia. Sz vt ad ꝓpositum redeam: ꝑ duabz epistolis dicimꝰ binas literas: nō autē duas. ꝑ trabz eplis ternas literas: non tres. ꝑ quatuor eplis q̄ternas literas. a que deinceps sunt consimili ratione.

Infinitiua oīo pro coniunctiua ꝓponitur: vt Volo te ad me scribere. Cupio te Athenas proficisci. Et illud Terentianū. Quid facie te in hac re fieri: significat ei qd ueli q̄ tu in hac re faceres. Velim aues eē unanimes esse: pro velim q̄ unanimes sint a concordes. Sz hoc tibi fit cognitius: vbi nullū fit ambigui sermonis discrimen neq; enī oīno rectū fit si quis dicat Volo te me amare: q̄nis plerūq; id suppositōis locum habeat: q̄ infinitiuum v̄bum imediate ꝓcedat. Vt puto Pyrrhum romanos uincere posse: id est credo q̄ romani possint Pyrrhum uincē. Sz id ꝑ uitabz caueat oratōr: a qd̄ modo ꝓceptū erat de coniunctiua atq; infinitiua oratione: ꝓcipue in absolutis uerbis: vel ubi alterū casui fuerit adiectū prepositio seruandum sit.

Ego vel E ꝓpositiōnes pro A vel ab sepe ornate ponuntur vt audiui ego maioribz nostris pro a maioribz nostris. Accepi e tuo patre: vel coram de tuo patre. Quæso ego te. i. a te: quod est cōsulo te a interrogo: qd̄ aduite: a rogo tradē.

Pro ornate ponūtur loco In et Secundum ꝓpositionum. vt pro vostras id est in vestras: pro tribunali id est in tribunali. a alia pro uiribus tuis id est secundum uires tuas. pro tui ingenij mediocritate. a pro uitali: a similia.

Sub compositū: aut clam: aut diminute significat. vt submouit me patrimonio: clam atq; occulte. Subiratior tibi: quod ē paululū iratior. Morem gerere pro natum uerbum complacere significat: atq; obsequi: inde morigerus ta tum. sed. morosus uocatur a more quod dissimile significat: aut a morari: quod est institutum: plurimum differt.

Consequor p exprimo pulcherrime est: non possum igitur verbis consequi. i. verbis exprimere. litteras qsequi. i. p litteras explicare. Metuo ac timeo: vbi aliquando mlti casibz coniungũt². vt metuit Cicero a Publio Clodio sibi extremũ periculum: timeo mihi abs te morte. Nõnumq̃ ponũtur absolute dato sibi iunctо: vt metui Pamphilo: Pamphilũ uite timeo. Sz hic est potius poetarum usus.

Euado p fio a efficior ornatum officatuq̃ ẽ: vt Cicero euasit eloquẽtissimꝰ. Aristoteles euasit summꝰ philosophus. Cesar vere inclytus imperator. a de aliis q̃ similiter. Fore semp futurum hẽ significationẽ: a ẽ idẽ qd futurum esse. M. Cicero de oratore. iiij. loquẽs de Hortensio: quem qdem ego confido oibz istis laudibz: qe tu oratione explevisse ee: excellentiorẽ fore: a Crassus fore dixit: inquit. ego vero esse iam iudico.

Quid inter dimidium a dimidiatum interest: nosce potius est. Cum. n. dimidiatus sit qsi in partes duas diuisum: nisi aliqd diuisũ sit dimidiatum dici non pot. dimidiũ vero appellat²: non q ipsum diuisum sit: sz q ex dimidiato pars altera ẽ. Non g recte quis dixerit p sententia. M. Varronis: vt ait. A. Gellius in noctibz atticis: dimidium librum legi: dimidiã fabulam audiui: sz dimidiatũ librũ a dimidiatã fabulam recte quis dixerit: a dimidiatum qdem: exempli gra: digitum appellamꝰ: sz alterutram partem dimidiũ: quod ẽ accurate diligenterq̃ inspiciendum. Plurimũ autem conducit nobis intelligere: que sint nomĩ differentie: ac vbor̃ discrimina. Nam ea q̃ res: mirũ in modũ exornabit: vt si quis nouit qd differat ipsũ a intuitum inter se vbi: pulcherrime dicat. M. Cato publice nego cuiꝰ non interfuit solũ: sz ipsum. quum illud significat omnino alicuius rei: hoc vero ducem.

Ego non solum confiteor: quod est p vim: sed etiam profiteor. quod quidem est sponte. Et apud Marcum Tullium pspe.

Et tibi gratulor: mihi gaudeo. nam gaudẽs nobis: gratulamur alijs. Et ago gratiam quod quidem est verbis.

Reforo gnaam: quod est re ac facie. Habeo gnaam: quod est in aio. Debeo gnaã: cõdi aliqua obligacõis uis cernitur: a aliae. Hic opãmum est non ignotare nomnũ differenaas: et uberior a ornatior nostra reddatur oratio. Hec res michi conduat: ẽ idem quod michi hec res vãlie est. a qd ceteri pleriqz diaint: dono tibi hanc rem: pulchriues dĩ. Dono te hac re. et Milee nauali corona donatus ẽ Sabinos romani auitate donarunt quod ẽ auxe fecerunt: qd idem diaint. Sabinos romam in auitatem acceperunt. Interdum Vero Ad pfectio que nomini a casui pmittur: pulchrũ venustiusqz verbum pcessent in quibusdam verbis: quale est si quis dicat. Eo ad te: a dicat pũ adeo te. a loquor ad te: pũ te alloquor. Cedit eo humanis rebz: excedit humanis rebz Cedit de uita. Decedit uita. a in alijs quibusdam confirmati pacto.

Minue adũbium quãuis sepe parum significat: nõnumq; tñ posita iniunctũ contrarie significatiõis compatiuum demonstrat: et Terencius: Phedria: nemo fuit mihi magis mepatus pro prudentior. a sic Nemo te minus formosus .i. deformior. a ita de reliquis.

Quotiens aut multos dies: aut annos dicimus p accusatiũ casum iungi: intelligimus tempora aut actiones: a fere continuum. Sz p ablatiuum significatur annoz aliquot siue dierum interiectio intermissioz. Quare et ait Nonius Marcellus: optandes rectius accusatiuo cũ dicent: si quid ad secundam formam attinuat. Interest igitur: si quis ita dixerit Decem annos in re militari versatus sum: an ita Decem annis rebus bellicis operam dedi.

Cordi homo eadem flexibiliter: cordi hõmine: cordi homini: et Priscianus inquit significat iocundue: di: do: sicut a frugi. Sz salue mea sententia Marcellus opinatus ẽ. dicat enim cordi est: animo sedet. Nam hec res est michi cordi id est placet. Terencius in andria. ubi hee nupae sunt cordi. M. Cicero de pfecto oratore. Flumen alijs verborum volubilitateqz cordi ẽ. et Iuuen pro se declamat: cum inquit: Et quid tibi magnopere cordi est: mihi vehementer displicet.

Tantisper quod quasi est tamdiu: ornate post se exposcit dum: quod ferme est qm donec: vt illud Terencij in heautont. Tantisper te dia meum volo: dum quod te dignum ē faciat. Ego te tantisper magna voluptate afficiar: dum apud te uiuo.

Tu michi carus es: Ego te amo. Tu michi iocundus es: Ego te delector. Sz oblecto a delecto non similit construūtur. nam dicim9 delectat me hec res: sz oblecto me hac re: vt delectat Socratē uite integritas. Pythagoras sese studiose a doctrina oblectat. a ego me oblecto tui. Vero hanc rem maiorem seu maiorā aio. splendidius dicitur: Ego hanc rē facile maior. Modeste vero: et moderate: a equo aio contra significantia aduerbia grauit: acerbe: egre: moleste: inquo animo.

Hec michi iocunda res est: michi hec res placet. e contrario molesta est: displicet.

Affero communissim verbū ē: a quo multe loce vt possum9 vt secunda fortuna affert michi voluptatem id est me delectat. Aduersa fortuna affert michi dolorem: id ē dolet michi. nā dicimus hec res michi dolet: a doleo hanc rem. Sz redeo unde digressus sum. Littere tue afferūt michi admirationem: .i. efficiūt vt admirer. Afferre testimoniū: id ē testificare. a ita dispersa est atq; vaga hui9 vbi obseruatio. Perinde ornatissimē postulat post se vel Ac vel Atq;: a vtrūq; habet fim̄ eādem vim: q̄ a tāq̄: vt Camillo pinde atq; olim sapientissimo: a Cherea pide ac soret eunuchus. a de hac re satis hec dicta sit hactenus. Cicero nō solum absolutus ē: sz nūmuq̄ puemisse ea sum habet accusatiōm absq; p̄fectō: vt cicero socratē tecū. a hic ē illud. A Gellij i noctibz atticis. De Pythagora: deq; eius consorte: q̄ unusq; familie pecuniaq; habitat: in medium dabat: a vocabat² socratas i sepabilis. sz eodem Cicero pacto aliquando ē eo vbo vsus.

Mille hominum numero singulariter significat mille homines: vt mille hominum interiit: id est mille homines interierunt. mille militum vulneratum ē: id est mille vulnerati sunt milites: idq; ornatum atq; vsitatum est.

Primus etiam significat ordinem: quod nomen consequuntur Secundus & Tertius: & deinceps alia eiusdem ordinis nomina: tamen multoties significat principalem: vt hic est mei amicitie comes omnium primus: sepe significat optimum. Et id postremum in tanto est oratorum usu.

Interdico tibi hac re: & non hanc rem: vt interdico tibi aqua & igni. Plinius secundus in epistolis. Tarent coge iure: quibus aqua & igni interdictum est. nunc reuo ad reliqua.

Neque enim inutile omisserim: ea que nomina ad numerum spectant: in eorum plurabus generibus singularem efficiam: id circa positum est: tum ad exornandam orationem pertinet. vt mille nummum pluries ac numerum: mille denarium: mille aureum: vt mille argenteum: & ita de reliquis: & id in germanis nominibus secunde declinationis frequenter efficiunt: sic plane scribentes & soluetam etiam in nostris solum numero & mensura significantibus. Atque numerorum nostris ea plerumque seruamus consuetudinem. vt centum centenarium numerum: si quando post viginti duo numeri commemorandi sunt: eorum minor ponatur: maior sequatur: vt Hic est decimus & viginti annos natus. duos & viginti annos ciuium. Tres & quadraginta dies nauigaui. Quatuor & quadraginta annorum quispiam. Et centum centenarium & centa viginti centum mille seruamus more. quod est fiunt Duodeviginti nonum pro decimum: & duodetriginta: & ita duodenonagesimum diem: & duodetrigesimum manifestum est. Sic non id quidem in frequenti est oratorum usu.

Quid Iudice: nonne pulchrum est: At significat plusquam dies: & quidem: sic cum quam increuit: ut tua mihi dies creuit tibi: Iudice hoc insipiunt: Stultorum hominum iudice augescit insania

In verbis tam actionem quam passionem significantibus: considerandum est: quae recta & obliquae inflexiones atque exitus: & modo hinc: modo illinc: vt amatum iudicat: vt fuere pro fuerunt: amarunt pro amauerunt: videre pro viderunt: videbere pro videberis: norum pro nouerum: & de aliis quoque eodem modo. Sic nequid fiat contra grammatice artis precepta ac iura prouidendum est.

Quin paulula quo modo uel increpet uel exhortetur: item confirmet: & quodammo interroget: satis exploratum ē. sz ea noe pulchritudē nāmur: ain diamq. Non possum quin gestiam quin admirer: significat enim ferre. Nō possum me cōtinere: vel nō gestiam. Non possum me cōtinere: vel nō doleam. Nō possum me cōtinere: vel non admirer. & ita de ceteris consimilibz.

Quid illud: nōne pclarum ē rosu: Ioeus ē hunc rei. Multum loci est gaudio. Plurimum loci ē tranquillitati. Terentq: etenim Deus mihi loci est segniae. significant omnia hec uel oportere nos letari: vel tranquillos esse: vel voluptate affici: vel non negligentes esse ac segnes: & sic de alijs huiusmodi.

Nōnumq̄ vero duo nōia sine pprōcōe addita: siue nō: unq̄ aduerbij uim tenent: vel Magnope: p valde: uel magnopere: vel Magna opa p plurima: Mirum īmodum: p mirabiliter: & itē mirandū īmodum. Sz ablatiui casus siue cū commetao pprōcōis: siue sine eo: uim habent aduerbij: vel in prīme. significat enim prima pue: & id grea dicunt. Atq; aduerbium ipsum si ita appellandū est: pronatis nominibz iungitur: in prīme sapiens: in prīme eruditq̄ Sz ne a pposito digrediar: pauas interdū pro pauum: multas pro multum nāmur Nec hoc alio loco optimq̄.

Ille etiam optimq̄ modus ē: vel siquis dicturus sit cuempiam habere aliquem honorem: seu magistratum: siue impium ex nōie honoris eiusmodi: & gero ris verbo: pulchritudinem constituit ōtionem hoc pacto. Hic est rome consul: Rome consulem gerit: Pretorem gerit et alia huiusmodi. Ad hoc ei uires retū aura atq; administratiō pūnet Pulchritudinē sermonis tuo: vel gerundio: accusatiuis preposita iter signficet tempus imperfectum indicatiui vel subiunctiui modi: vel altius: & dum pūbulā: vel interābulandū hostes offendi: hoc est dum ambularem. Interlegendum tibi: id est dū legeres Et sic p qualitate personarum ita exponendum est: nā mo explicauimq̄. Hinc Seruius in bucolias Virgilij. Interagendq̄: dum agis: Interuenandq̄ hec fum locutus: id est dū venarem.

In ꝓ erga ꝛ eadem contra pulchꝝrime est accusatiuo preponit: vt meus in te amor vel animꝰ: Mea in te bñuolentia. vbiq; enim significat erga. Iuuenalis inuehitur ī Domitianum. Cicero habuit oratiōem in Catilinam. ibi enim contra significat.

Apprime ꝓ valde recte apponit² nobis: ꝙdmodum de imꝑmis supius dictum est. vt est apprime nobilis.

Res nomen latū diffusumq; ē: sz eo pulchꝝrime vtimur adiectiuis nobis: possessiuis ꝑsertim huiusmodi: ut arma rēs bellica: res domestica: ꝛ sic de filibz ꝑtet. Prestolor verbū qđ recte ac accusatiuo plerumq; iungūt: Cicero connectit datiuo.

Multa sūt verba: quibz ꝓ eadem significatiōe ꝛ passiua vltimꝰ voce ꝛ actiua: ꝛ omittā pene innumerabilia. Cicero frequēter in hijs duobz modo passiuā mō actiuam vocem vsurpat. Assentor ꝛ assentio vbiq; eadem constructiōis forma: ꝛ Impius seu impio: ī ceteris aūt id fit multo rarius.

Ufu venit ornatissimē ꝓ qāgit. Usurpatiō ꝛ vsurpare non ita intelligi debēt: ut iurisconsulti dicūt. Sz usurpationem oratores frequētem usum vocāt: ꝛ usurpare in frequēti vsu habere. Hec res me delectat: est mihi: deest hec res: ꝛ delectat me dicet: vita ꝑmulta mortalem delectat: sz delectat hac re magis poetam ē.

Nunc aūt ne ea que dubia sūt: ornatissimā omittamꝰ: intelligēdū est ꝙ quę nomina tale declinatiōis tā nominatiuū ꝙ genitiuū singularem similes habeāt: ꝑsertim genitiuus pluralis in ium exierit: vox frequēter pluralis accusatiui in re imitari solet: tam in ee: vt omnes ꝓ omnis: immortalibus ꝓ immortales. Similiter ut ipse ꝙ testatur Priscianꝰ ī ne vel in re terminata: vt fontes ꝛ partes. ī reliquis varius id fit: quę est poetarum lema.

Quedam aduerbia sunt: que epistolis ꝑmaxime congruunt: sicuti ꝑpediem ꝑpropere. pacto: confestim: ꝛ illico postridie: quod multi literarum ignari: ꝛ grammatice artis expertes exponūt post tres dies. Sz ne tu eodē ducaris errore: crede postridie significare posterum diem et eo pacto. M. Cicero accepit: et alii eruditissimi viri.

Ut si quis multa referre uelit: p priore ponat primum uel prime loco uterunq; ei est in usu. p secundo: deinde uel secundo loco. p tertio: tum uel postea uel tertio loco. p quarto: qđ postremo accidit: ad hec uel postea uel quarto loco. in calce: postremū uel postremo ac denum. Sit g huiusmodi exēplum. Tria sūt: que mihi magnā uoluptatē afferunt. Primū ei q optimū amicū nactus sum. Deinde autē q singularem tuā erga me testificatā sepe benuolentiā. Postremo nō q te incolumē ee intellexi. Qua in re id q̄ animaduertendū: q tres mihi munēra uerbo atq; uoluntate ordie: q̄ sunt: ei: autē: uero. Sz tu ipe hec oia ac multa ā plura cognosce: si Ciceronis scripta ac imprimis eiđ epistolas lectitabis. Memorie ꝓditum est significat scriptum est. multa ei talia ornatissimē assumpsit: quāuis tamē significationibz: ut memorie tradere: mandare litteris: mādare scripte: mandare litteraz monumentis: idem fere significant. Sz mandare memorie aliud sibi uelle uidetur. Fallo uerbū tritum ē apud Ciceronem: ut fallit me hec res dū: ac fallit te spes id est frustrat ac deapit.

Missum facere dimittere uenustum et ornatum est. rem missam hanc rem facio. i. dimitto. Adhec ac i eadem ōne due hec pulcherrimē sunt. nā aiam ponunt: aut aliud dictū ē: aut id mente capitur: ut ne audiui quidem. i. nō uidi nec audiui. Philosophie studia zeno non modo non intermittit: sed ne remittit quidem. Remittere namq; philosophiam est remissius philosophari.

Sz ea q̄ adhibenda est diligentia: si quando plurima ponimus: ꝑsertim sine copula: qui articulus ē: ut si idem significari uideantur: quod uehementius semp collocetur in calce: ut tua uirtus laudanda: pro landaq; est. Probare enim est magis: quod fit animi iudicio.

Magistratus diligere: amare: colere debemus. Preclarissimos uiros homines uerentur: obseruant: admirantur. que turpia: obscena: foeda: uetera sunt: ea fugere: ac aspernari debemus. Virtutis officij summa laus est. nam habet officium accessionem actionis:

ſz in hijs quoqz ordo quidam ſpectandus eſt. ꝙ ſi tria ſint: quoꝝ duo ꝑtem aliquã ſignãt: tertiũ ſit commune: id ꝓfecto debet plerũqz in fine collocari: niſi ſe habuerit ꝗdam genijs mo: tunc enĩ contra fit qđ nũc liquido ac ꝑſpicue patefacere: ac ꝑ oris exemplum ẽ. Qis ĩ adiſcenda uirtute cura: opa diligenaa ponenda eſt. eſt enĩ cura ſolue animi. opa uerꝰ: diligenaa rectũqz complectitur. Item plurimũ in rem. p. induſtrie laboris tempis ponendꝝ ẽ. Amicos conſilio: uirtutibus: opera adiuuare debemꝰ. Alterius uero exempla ſunt: non ſũt pe: ſe res commode appetende: diuitiae: uoluptates: honores. Cõmodũ enim gñis locũ deãnet. cuius ſpecie ſunt multe: puta quas mo memoria unꝰ: atqz item aĩalia quoqz hoĩes: equi: leones: bouum uidẽtur appetere. ſz rectũque ſeſe res habent: ſi multa ſint: qđ plurimũ eſt: tumi debet in fine. Jam uero ad alia.

Multoaere gemmaco ĩ quibuſdam tam nõbis infimãe ꝙ ad urbẽ tãã ualet: quãã id nom̃ ſimul ã cũqz. rel Quiſquis ꝑ ꝗcunqz. ꝗcũqz: ꝑ ꝗcũqz. ãntuſãntꝰ: ꝑ ãntuſcũqz. ãlql ꝑ ãlcũqz utut ꝑ utẽqz uſ uſi ꝑ ubicũqz. ã id aduẽ diligenãꝰ. Accedit ꝑ addit² tã coſicatã ꝗplctũ uidẽ ſolet. unde acceſſio additionẽ deſignat. igit² accedit ad meas miſeras dolorꝝ id ẽ additur.

Cõfido alias datꝰ: alias ablatiõ caſui iungit²: ã in hijs potiſſi uerſatur: quadmodũ ſpectant: rel confido tua uirtute: tua humanitate tuo ingẽio: ã reliqua eiuſmodi.

Credo ꝙ ꝑ committo ornatiſſimũ ẽ. rel credo tibi mea ꝙſtia. Credo tibi grandem pecuniã. nam grande adiectiuũ ꝓbe uel etati conuenit: rel pecunie: exẽplum ſupꝰ poſuimꝰ. Sz hic grandior Meſſore uidetur: uidetur ꝙ Meſſorẽ antecedat etate. ã hic ẽ grandis natu: grandiſſimꝰ natu: ſignificat longeuum hoĩem atqz admodũ ſenem.

Et quia de natu mentio facta eſt: maior natu ornatiſſime ſignificat ſeniorem: ſicut minor natu ſignificat iuniorem.

Inſup haud illepida fit interpoſita nõnũꝝ in oratione atqz inter iecta parẽtheſis: rel dediſti ad me: que mea eſt ſumma uoluptas: ſuauiſſimas lites. Omnes amice: niſi fallor: plurimũ admirantes

Sacre uelim ex te: ea namq; amicoꝝ ē consuetudo: quā nup in M Antonij causa egerae. ꝛ ita demū postulatā ntām oīem eiusmodi impositicijs aspergam⁹. Nec res apud me incepit: sere significat ad aures puenit: ꝛ notiaā rei figmficat.

Nescio hanc rem: ignoro: me pterit: me fugit: me latet: hui⁹ rei nescius sum: ignarus sum: hec res scienaā ntām fugit.

Hoc restat: hoc reliquū ē ppulchre ꝛ magno cū ornatu idem significat. exēplum est: Oīa tibi ꝛ natura ꝛ fortuna tribuit: reliquum est: ut bñ ꝛ laudabiliter uiuas. Rumor est ꝛ uulgo dī: ꝛ cōm muniter dicitur: ornatus sermo est.

Accipe p audire ꝛ cognoscere: puenuste dī: ut accepi rumoribz: quoꝝ inertius ē auctor. Accepi hoīm fama: que certo cōtineat auctore. Accepi nūcijs quos nuna⁹: ꝛ qui mittit²: affert. Accepi litteras: quas ab amicis plerumq; accepim⁹. ꝛ alijs item in q̄stibz.

Propositis articulatis demōstratiue cōsueuerunt oratores addere adiectionem i hijs casibz: qui in e desinunt euphonie causa. ut hisce hosce hasce: pro hijs hos ꝛ has.

Sepe ppositio que pponi solet: postponit²: ꝛ significatiua eadē manet: ꝛ in quibusdam semp: que sunt mecum: tecum: secū: nobiscū uobiscum. in q̄busdam non semp. ut quicum: quocum: quibuscum. Te pter ac pter te idem significat: ꝛ sic quibuscum. i. cū quibz: ꝛ i hijs potissimū ea ppositionū translatio fit: que mo⁹ enunciarim⁹.

Clam plerūq; ppositio est: ꝛ nonnūq; aduerbiū. Sz oratores ppositionē pro aduerbio accipiunt: siue iungat² ablatiuo: ut Priscian⁹ sentit siue accusatiuo: q̄d opinat² Donat⁹: ut clā me pterit⁹ ē. i. me nescieēte

Coram cū accentu in pma syllaba ppositio ē: ꝛ q̄d significet nemo ē qui nesciat. cū accentu in ultima syllaba aduerbium pulchrum mum ē significans: ut ita diuerum: psentialiter: quo frequentissime docti uiri utuntur. ut apud. M. Tullium. Cupio te cū coram inuenire: ꝛ coram tecū loqui. Multa aduerbia i E exeuntia eadē in ipsis epistolis pulchrarū sunt. sz hec in pmis rura: belli: domi. Multa item i O. ut sero: consulto: postremo: modo: falso. merito: pcario. cetera

uere in eodem opere desinenaa: haud in frequenti fine oratoꝛ usu. In ☞ pauca inueniũtur. vel diu: cuiꝰ manifesta significaaa ē. Ini diu qđ ꝯsi est infra medij diei tempꝰ. a noctu ꝓ nocte: qđ magis no mē ē. unde die noctuqꝫ diamꝰ. Nullꝰ nulla nullũ nõnũq ꝓ nõ presenti cũ Sũ es ē iuncto. vel nullꝰ sum: interij. Mes. pu. nulla ē: qsi n̄ est: a expuncta ē. Idꝫ ā ornatissimũ fuerat.

Presto sum significat adsum: a fere apparco. a sic idem aduer biũ eiusdem ꝛbi modis cibꝫ ac tẽpbꝫ puenuste cõnectit² i eadem qm mꝰ ꝓsuimꝰ significaaa. vel ꝓsto michi fuit seruꝰ tuus ꝛbem ingre dienti. Licet me esse bonũ uirũ: a licet michi bono uiro esse: utrumqꝫ latẽ atqꝫ ofiante dicatur: sꝫ id ꝓsertim magis oratoriũ ē

Perpetuo a imppetuum adubiabiter ꝓ eodem: a eis frequẽter utimur. Deuinctus uerbũ cum pulcherrimũ est: tũ papie epistolis qgruit. significat ei deuinctus obligor: a deinctus sum obligatꝰ sũ fiunt a sepe obnoxius: qđ non solum tristi more significat: qđ noxiũ est: sꝫ cãũ deuinctum. Collocare apud aliquem bñficium: ē alicui beneficium facere. ut apud gratos uiros bñficium collocasti.

Gratificor ubi hanc rem ꝓclare ofuturus. Et indulgeo uerbum ē sane apũssimũ: a splendidi ornatus: quod et datiuo iungitur: et ferme significat do opam: atqꝫ ita exponi t. ut hic nimio somno indulget. i. nimis dormit. nimio ubo indulget. i. nimis conuidit. nimio uino indulget. i. nimis bibit. et de reliquis consimili pacto. Indulgere ē qñ concedit: a est uerbum quãdam designãs clemenaã: a indulgentem parentẽ appellamꝰ lenitore erga filios ingenio: qđ ab ignosco plurimũ differt. Iunus in pꝰ ab re bene condita. Est ei ignosco: uenio: do ueniã: siue excusationem habeo. Ignosco ubi ign̄t: si quid exẽplũ grãa admisere scelerate. Indulgeo uero: uel multa age ipsime neq ae: qꝫ ubiꝫ discrimen diligẽtissime consideratum ē. Tãtus tantum a quãtus tantum eo mꝰ se habent i oõne: vel uno alterũ absqꝫ alio ponat² vel omnino hec tãta ē: qnta antehac unqꝫ fuit. Tribuis michi tãtũ: qntũ nec agnosco nec posco. Tantum in te ē docere: quantum doctissimꝰ solet messe uiro et ita de reliquis.

Talis ꝙ qualis: alterutrū celeberime ponitur: rare vtrunq;. Talē solem⁹ sentire bonū virū: ꝙ subtilem ingenio⁹ qualem: d cim⁹ e cōtrario: Orator ē illustris: q̄lis alī null⁹ reperiat². Rex de hijs fatis.

Vel ꝓ eaꝫ partacula multis in locis rectissimē q̄ruit. vt Hannibal fuit ipator: vel olim ꝑm⁹. Tua eximia virtus vt te amem: vel maxime impellit. Versor verbū in frequētissimo est veteraꝫ ac diserto⁹ hoim vsu: ꝑdiffusaq; ē eius vbi significatio: ac rarius potest demiꝫ tm oibz exponi. vt ego versor in literaꝫ studio: id est do o pam litteraꝫ studio. Virtus arca difficile vsatur: ē virtus in difficili consistit. Versam² in tenebris: est fere fum⁹: ac verum⁹: ꝙ ēfi stam⁹ in tenebris: ꝙ d est ꝥpbis supiorib⁹ declaratum: duce sibi pleriq; ac frequēti⁹ casus postulat. Nā aut accusati⁰ iungit² ꝓpri ficta arca: aut ablati⁰ i ꝓcedente. qm̄ ante fundū versam: ꝙ ad portā versabatur: peracto dicta sunt. Sz q̄dmodū ceteris rebz omnib⁹: ita huic q̄ summa adhibenda ē diligentia. Nōnumq̄ duo ꝑcipue ornatissimē coniungūtur: quaꝫ eadem sit vtriusq; significatio. vt enim nā ꝓ explenda sua altera dūtaxat sufficere poterat. ꝙ silicet frequentē sepe diam⁹ cā explēde sententie. eo in loco ꝑcipā autem nullā cā no vi hēt. Sin. n. significat sed si. Quoad pro quisq; ꝙ pro q̄ non min⁹ ornate ponitur: q̄ latine. vt volo in vrbe esse: quoad tu re deas. ꝙ ita in plurimis locis consimiliter.

Suscipe nō solū: quod tritum vulgatūq; est: supra se accipe: ꝙ q dammo⁰ adducere aliquid: sz ā portare in eplis cōmendatū habere Vel sic suscipe Caium Cesarem in tuis rebus adiutē: que vtiq; postrema significatio haudquaq; hijs inspicat accurate: a priori illa aliena est. Optia q̄ illa oīo est: vt positiuo aūpiā adiuncta negatio: contrarij positiui vim ac significatiōem teneat: sz nō ita plene tamen ꝙ cumulate illā expleat. alij rei exempla subiacā. Hic vir est haud improbus. signficat. n. fere hūc hoim ꝓbū poaue q̄ improbum esse habendum ꝙ sic philosophus haud ignobilis. Histrio non illepidus. Miles nō istrenu⁹. Civis haudq̄ mal⁹. Nā i hijs eoꝝ filibz rectū atz usitatū dī: q̄ uis laudis exp̄s ē sz q̄i dimute ꝙ fraudate laudis.

Quod gramatica frequēt dicūt: peto te hanc tē: otnacīq nec nnnus latīne dici potest: peto a te hanc rem. id plurimū Cicero in epīs q fuerit. Confiaor passiua uoce crebro reperiū ē: p eo fere qđ ē pereo: a qfcaq fum. i. qfuptq. rot roit inopes ac miser fame: frigore dolore qfciatur: a sic annis estate estu cōfciatur. atqz merore: labore senio confectus. a de alnis plurime iādem

Ablatiui casus no ptāpioz solum: sed a noīm alioz in ōne ponaimne ponūtur: pserim si qua fuerat significa° tepis. a de ptāpiis hdē manifestū ē. ut regnāte Octauiano Cesare: pacata ē romuso orbi pax: qsi qua tēpestate regnabat Octauianq Cesar a alia. Dyonisio siracusis tyranniđē gerente: grauissima in sicilia bella sunt gesta. i. quo tpre sira causanoz Dionysius tyrannq erat. sz eodem qq modo alia quedam se habent noīa. maxime sero si dignitatū atqz honoz ex titerant: rot Cornelio a Balbo edilibus curulibus acte i theatro fabule sunt. Quidam addūt ptāpiū existēdz: sed nos phibeamq: quod ad senusstatē ōnis pānet addi oportere. a itē Sapione consule pemi deuicti sunt. Sapione ipatore euisa ē numātia. a relīq eiq°di pit

Licet tā gramatice qp oratorie geniāes qrūcumqz casualiū aiq possessiuis hcumqz casu plātis comungie. quod a Priscianq tradit: rot mea causa venit a cecerog a meoz Meum agrum a. M. Antonij populata sunt. Tuo amico ac fratre gratificare. Tuū ipatorem sectare a cōmilitonum. O noster a frater amice. Sua ille confidit a animum prudentia. Atqz ita figuratiua constructio in omnibus possessiuis. hinc tertianum illud: Presidio meo: atqz hospitis. idqz penitus inspiaendum sit.

Quinctiam discretiōis seu abundantie alicuiusdam gratia solet addi cū gemā° possessore a nonatq possessiuq suus. Ille suus est. C. Cesaris mos: id ē eiq mos a non alterius. Suus Tullij filius heres testamento scriptus ē. Suus rot ipse qp Priscianus exponit ad discretionem eius: qui secundū leges suus non ē: id ē sub potestate patris legitimi non est. Sui autē p communi aliquq ppo accipiūt: qđ ipsum apud uiros eadem eloquentissimos frequens est.

Die quarta: ut Nonius marcellus testis est a die quarto: nō idē significant: sz masculino genere pterita designatur tps. femmino. futura quod vetustissimi tamē aliter putauerunt: ut sit die quarto pro eo quod alter nudiusquartus dī: nudiustertius: a iadem de alijs.

Tua causa fea: a tui cā fea: ne pter vetez ac doctoz cōsuetu dinem aliquid effiarim9: int sese haud mediocrit discernūtur. Nā tui cā tunc diam9: si qd ei ad quem sermonem vām9: pstiterim9. vel tui cā ad Antonij castra pfectus fuim: qd ē tuendi tui gīa. Sz tua cā aut mea: vel ita dixerim: cōtēplacōe aliqd alteri pstiterim9. vel tua cā fris tui eam egi. Et quia aliquid de hijs: que ad possessionē spectant: locuti sum9: haud ab re fuerat differenda eam pferre i mediū: que int genitōes est pmitui a possessiui mei: tui: sui: nīi: a vōi: quā tamen Pasciam9 pulcherrime attingit. Ulpo nāq eadem ē: at uis ipa longe diuisa: cum gtūs pmitui simplicem significat possessionē possessiui vero duplicem vel mei amicus ē. i. meus amicus. sz mei filij amicus duplicem habet possessionē: aliam mea in filio: aliam filij in amico: qd eo subiam9: ne cui ornatū inquim9: verbōz enim ignorem9 ipam: atq in erroz quēpiā iprudentes iadam9. Sz isti ita psequim9. Hec res michi in mentē venit: dī a cū gemino huius rei michi in mitem venit. nec michi aute est: an p noiatō grīa ut positū sit. vtrūq vero nō solū potest: sz a. M. Cicero usurpauit Oratores fit a pote psepe a psentibz tēpibz vtūt9 p pterito: nō nūq a p futuro: uez id quidē mlto rarius. sz e qtuor haud ctebro fit: nisi forte inj verbū: qd futuri tpis ē: pterita loco vel psentis accipiam9. Sz multa que sup hijs dia possunt: in aliud potius tēpus seruam9. Similis a plenus noīa: quoz pus a datō iungit9: posterius eaā ablatō: oratores vel pluramū ac fere semp genitō comūi gūt: vel simbis ea uoz maioz dignitatis: officij plenus: nonūq vo9 sz pauo pferimur cum supioribz casibz.

Sepenumero maioris significatiōis causa ul ornatissimē ipatiuis subiuncta iungit9: qd Cicero efficere solebat: qle ē illud Cura vt uir sis. a alio i loco scribens ad filiū Effice a labora: ut excellas.

Deuastatur spaarum. Cenatur uombus. prandetur dicitur. con similiaq; pulcherrime dicuntur: atq; sicut absoluta interdum uerba obliq casibz adiungunt². Ita transitiua q̄ licet nonumq̄ no solum pro gra uitatione more: sed eaq; p oratoz consuetudine absolute pferre: pferri uere si qua sui passiu cū actione ipsa significatur. qualia sūt amo: lu geo: rideo: metuo. que tm transitiua sunt: tame absolute pferunt².

Que in undue exeunt noia: non tā silitudine significat: quod plenaq; arbitrantur: q̄ abundantia quādam potius ac uehemetia. ut gloriabunde: n tam gloriā similes: q̄ abunde sese habentes ac ferentes. qua opinione eloquentium ac eruditissimoz hoim uobiq; testimoniis comprobata: tu q̄ firmi amplectere. Nā ut omitta alios. A. Gellius probatissimus auctor ex sententia q̄ doctissimi Apollinaris: lectabundus dixit inquit quid longo atq; abundanti in errore e: a tu q̄q; ita ipsum uti uerte uobis. Fretus ea tamen uerbe origine a ablato⁰ iunctū pulcherrimū est: a significat fere confisum ac mumitum: ut ua humanitate fretus: ua fretus sapientia: non mea uirtute fretus.

Certatorem facere ostitate atq; frequenter in epistolis ostulant² Nam facio te hac de re certatorem: est ubi significo hanc rem. ut sepissime uerum me de ea uehemēter fuisse certatorem.

Habeo una constructione figuratum: plurimum ornatus habet ut bene hec res se habet: quod est fere: ut ita dicam: sitat bene hec res a ita bene habeo me: a cū p̄positione bene me habens uideo ture. a cō tractum adūbium silicet ei uerbo iungitur: qd e male.

Partitapia sepenumero futura tempora ornatissime ostituunt² ut scripturus sum ad Sapionem litteras: quod e fere debeo scribere a alia. Tu ad edes Crassi iturus es: quasi ire debes. Cicero e athenas profecturus: debet athenas pfisci. Plautus in cyprū transactu tuus est: fere nauigare debet in cyprum: qd idcirco ita exposuimus: qm ie pne nauigare: ie transmittere: ie soluere eū locum significat unde pfiscimur. ie demū traiicere dicitur qd calcem designat. q̄ tecte uehitur. Cicero soluit athenis. a in asiam traicit. Rectum ad propositum redeundum est.

Illa igitur participia que a verbis passiuis manant. a passiue quoq; exponi debent. vel aut ipsos animo ē: multandus non est: id est multam a punia nō debet. Sontes accusandi sunt. i. accusari debent. Vir flagitiosus tradendus ē in carcerē: coniaendus i uinclā a alia reliqua exponātur: vel supi dixim9. Nec tñ negauerim q̄n eciā dem ꝓpiozē alia q̄ dicio fit. Sz ea nos modo ꝓsequim3 in ꝓsentiarum: que uenustius eloquium reddunt.

Quid repeto: nōne pulchre pomp3: si quid ei accessisset: reqz ac ausaū9 solum casus: sz ā ablatū9: vel Repeto hāc rē memoria: q̄ ñ teneo memoria significat: vel pmulā quiscrimāt: sz pcū9 memoria colligo: remiscor: a q̄si obliuioni traditā rursum inuestigo memoriā. hoc nos vtū ubo ornatissimē poterim9: qñ eodem a uetere eloquētissimi frequenti vsi sunt. Vnde illud Ciceronis in libro de oratore. Cogitanti michi a memoria rebus repetentiā: a Africano a Manio actus satus tribuno plebis: q̄ ab Antiocho pecuniā accepisset: cōmodissimē eo verbo usus: memoria inquit: quintus repeto hūc diē hodiernū esse quo Hannibalē penū inimicissimū huic ipsius via in terra africa: a pacem nobis ac victoriam pepi inseparabilem. Rex captus ingenti cū uiribus longius in africam bellis referendis ꝓgressus sum. Quā ob rem ad nostrū institutum se referat oratio.

Optimū factu fuerit: ne ijsdem aut modis oīonis: aut verbis retamur. a q̄ inicio dixim9: oratio plurimū ꝓficit oīo: a si uelut qui buxum floscubis aspergitur. vel ꝓ mori diē obire: morte appete: animā expirare: uita decede: vel excede uita: a iam essare: uita defungi: rebz humanis excede: ex uita migrare: te deserere hūas: exire de uita: morte obire: iacere: occide: osilīaq̄. Et ite ꝓ uiue: uiue uitā: uitam agere: dege etate. a ne singlā cuncta oplectar: illud q̄q̄ hoc in loco adiadūtendi fit: q̄ fiant sepe diam9 ludo ludū: pugno pugnā: seruio seruitute: doleo dolore: a similia: ita a interdū uiuo uitam: uiuo felicem seu miserā vitā: vel si quis dixerit. qui expeditam vitutem sectantur: hi uiuent beatam atq̄ immortalem vitam. a qui ꝓclarum certamen certauerit: amplissimis muneribus donabitur.

Et quid de ceteris dicimus ceteronis modis: id ipsum de singulis pe
tabz intelligendu fit. vt p oro: rogo: peto: obsecro: obtestor. p ḡsi pe
ne: ferme: fere. a alia tu ipe coniecta. Id genus p eius gene
ris: qd fere simile nom exprimit: pulchre a rosicate dr. multa sut id
genus mostra. de multis id genus rebz loquut: qd e filibz. a ita
in aliis. Ex sententia ḡsi secdm uolutatem: a pspere. vt gesta res e ex sententia: qd e put optabam. a id tibi euenit ex sentetia
a multis i loas gsilicet. Inferre iniuriā: ḡsi iniuriam facere.
Malus inferre alicui: e aliquem pulsare. Impitu i quempiā face
re est ferre cu impetu quepiam: a quasi ui adorta: a irruere.

Date ueniam pulcherrimu e ignoscere: a licentia concedere.
Ab itio etatis hui te annicu. a teneris ame: a puero a primis etatis
tpibz: a tenere: ut greci dicunt ugunaibus: a cunabilibus ipe amicus
michi tecu e a huic. Iuuis etas pulcherrime adolescentiā significat.

Ferire fedus: optue atqz optimis causis a feciabu q fuetudie signi
ficat fedus coponere. ut pcepe icta seu percussum fedus: est gstitutum
a compositum. Est michi nomen Sapioni: Sapioni cognom.
Africano fuit. cui Pago tuciano nom erat. a sic de tibus da casu pu
tetate dicitur: ac pulcherrime que eodz a aliis qz modis dicut. sz fre
quentius modos supiores apud eloquentes a doctos uiros inuenies

Cum tractum rem uolumus ostendere: a qd in ore ppli e: uelut
ul impsonabi Feri: ul psonabi uerbo aiunt: a nomunp dr. a vt ptu
nius. exepla sunt huiusmodi. Na sirenes vt aiunt: surda debemus
aure transire. et item: nā ita fertur: vt nusq tuta sit fides. ite mi-
mus turpe e: qd dr tumultuante de gradu eiia. Nonump et ita
diamus: noctem sup mediā uigilauimus: quod e ultra mediā noctem.
idqz et Seruius ipe testatur: a studium lectoru approbat auctoritas.

Cotra sermone tuu tendo: e respondeo tibi: sic a tendo qtra iter est tibi
occurro. sz hoc haud i frequeti usu oratoz inuenies. Macte magis
aucte: et gloria ac laudis sermo: et plenius abo iungit: vt macte ui
tute esto. idz a poete usurpat a scriptores historiaz: a demu oratores
ipi qui sermo ut multa eruditissi tradut: a sacris deducu est.

Quociens ablatiue explicatiu sumus siue genus seu locum: genale ac patrium nomen effingim9. qd qui secus efferunt: forte sse haud latine locut9 sit: sz illepide penitus atq indecore. vel qui fuerit a Siracusis oriundus: nõ de Siracusis dicendus: sz siracusanus est non de athenis: sz athenien sis. nõ de Clusio: sed clusin9. atq in gentibz a familijs nõ de cũ ablat° uãm²: vel mula: sed inde nomen efficimus. vel non de Scaurus: sed Scaurus. non de Gracchis: sed Gracchus. ñ de Catulis: sed Catulius. ñ de Macis: sed Mactus. quã qdem ad rẽ id merito afferẽd sit: qd Plinius ipe aiebat: q dñi nationes firmas ñ habent reglãe: sz evertũt imminãturq vel ipsis aut cõtrabz placz sic a taurus taurũ a taurorũ dia9: a qe nos Mõnce dia9 dicũt Grea Momece. quos nos Carthaginenses: illi carchidonios Sz in ensis in us: atq as: que ad loca pertinent: frequẽtatiues in ia cõnes sunt. vel albanenses: cremonenses: clusinus: lacedemonius: mich yleneus: thebeus: corinthius: syracusanus: thessalus: arpinas a sarsinas: Alij qq sunt eorũdem nomin epitus: sed hij frequentatiue rosu celebrantur qd idem a in qbusdam alijs sit: que neq a genetiuis noibz fluxere: neq loca colli9: vel Terentinus chremes. pdicius. Merules Platonis Giges: Socratis gorgias: que oia a ppijs p fecta sunt atq originem traxere. sed q alia hac de re dici possunt tu ipse cogitatione complectere.

Conor hanc rẽ optime ac lenuste dia9. psertim si difficilior sit a ardua: q merito Cicero sepe vocitatur. vel de perfecto oratore. Magnũ opus a arduũ. arduũ brutus conam²: a Studeo si quid studiosius effectum sum9. Eaã accusat° pulchritudinẽ iungitur. desidero rẽ pulchritudinẽ positum. Nam cum desideratum sit absentium rerum: sepe dicim9 desidero amorem tuum: id est tu non me amas. desidero prudentiam tuam: quasi sis insipiens. a ita de alijs.

Complector pdiffusum est atq ornatum verbum: presertim vero aliquibz additis hac rõne: vel te amore atq benivolentia complector: quod est te amo. Cogitatione complector: qd ẽ cogito: a id ẽ ai sic complector te: est facultate psequor: a est rei ipius.

Illud ignorandꝝ non eſt: ꝙ gerundiuus modus ab omñ verbo fiſ̃ er ꝓcreat⁹: ſiquãdo nobis eo ep̃ foret: vt cantãdo rupit⁹ anguis eſt. n. vt ait Seruius: dũ cantat⁹. ꝛ alio ꝫ loco actiue dictum ẽ: vt cãtãdo tu illũ rupis. i. dũ cãtas. Id efficit oratoris atꝝ roſurpari ſant

Putant nõnulli mł ĩtereſſe ſiꝗs dixerit quarto ꝑtor: ꝛ quartũ ꝑtor: ꝛ ſic de ceteris. ſꝫ magna ẽ dña. vt. M. Varro teſtis ẽ. nã quarto ꝑtor locũ ſignificat: ꝛ tres ante factos: quartũ uo ꝑtor ſignificat tempꝰ. Caue ꝯ diligenł. ne ꝑperam hiis notatis tõibz: neꝫd contra lectorꝭ atꝝ eloquẽtium morẽ ꝙſuetudinẽꝙz ſanam⁹: quia teraũ conſul ac tuo conſul non idem ſignificant. Sꝫ ne plura iã ſequar: nã iſi mee pene huiuſmodi ꝓcepi ſolent: Id tene memoria: qđ nõ ture eſſe: ſꝫ rura dia⁹: qđ tũ Põ. Feſtus affirmat: tum. P. Te tenaꝰ ꝙprobat. ait. n. Rura ſe contẽplat. ꝙobrẽ ſiqua iã relꝯ ſunt: ꝓpias expediam⁹. Mã aiũ ꝑ ꝙſuẽdis eplis: hẽc ꝑtiſſim̃ attegiſ ſi ſalutatiõis formalẽ ꝛ ritẽ: iduã: nonaꝫꝙz obſeruatiõm ꝓtę ſcreram: iure huic ꝓpo inſtituto finem ac modum ſtatuem⁹.

Vale ꝯ ac Salue verba. M. Varronis et oĩm doctiſſiõꝝ ſnia idem ſignificare uidentur: quibz nos alias in ſalutando: alias ĩ eqe randꝰ vtũr: eo ꝙ et veteranũ illud ẽ. Vale ãt qui inter nos diſſidium quer̃. ac moriturꝰ ꝙz et qui mortalium unꝝ deceſſerit: quibz mul lam huiue uitae ſalutem optari ꝓſſu⁹: nõnumꝗ vale diam⁹: ꝛ ve teres ipi quondam iſdem idem verbũ ꝑ more dicebant: ꝙſi ml ãplꝰ è uiuẽtibz cũ moriturꝭ fut⁹ eẽt: et ĩpetuũ ab eoꝝ iã aſpectu diſcede rent. nã neqz valent illi: neqz ſalui eſſe ꝓſſunt. ob eãdem rem ad dmut nonnullis bene aduerbium feliciter ue: ꝛſi qua ſunt eiuſdem modi ſignificanꝭ: veruntamen in epiſtolis ipis. Plerumqz enim ad ami cos mittim⁹ vale in fine dicere ꝙſuerim⁹ abſqz vlla aduerbĩ acceſſi one: pinde atqz ſi eis uice ſalutẽ: ac feliciter eqoptam⁹. Quid ꝯ vale ſi querat. quo ſe pacto vtendꝝ ſit noſti: ꝑ ſaluto autem nos dia m⁹ ſalutẽ dico: ꝛ quẽ ſalutem cupim⁹ dat⁰ caſui aptiſſimẽ ꝓfuerim⁹: vt uale ꝛ Ceſar dic ſalutẽ Albã qz erat ſalutãdi tẽpꝰ. vt iube Sapi onem ſaluere quod eſt Sapionem ſaluta.

Nam ie modus uim quendam deſideriꝰ cõtinet. et ꝓ antiquoꝝ cõſuetudie ſimilius modꝰ i alꝫ tranſit vt Jubeo te ſaluere. i. ſalue Jubeo te gaude ꝓ gaude: qđ nõ alij ego mea ꝓte diaũt multo q̃dem ornatiꝰ vel meo noĩe uel meis vbie. Quotã aũt auiuſqꝫ miſie diem ſolemꝰ intelligi kalendie. nome idibꝫue notamꝰ neqꝫ quid ille ſibi velit: explicata nc qſtiõ eſt. ſz q̃ tacto ſingulorꝝ miſuꝫ dies ab eis annotacõem accipiunt. Quã ob rem intelligẽđ in ꝑmis eſt ꝑmos auiuſqꝫ miſie dies kalendaꝝ appellacõne notari: ſecũdũ quas nonaꝝ dies qſtituũtur. et in alijs q̃dem miſibꝫ ſepta lice: Marao: Maio: Jubo: Octobꝛ. Jn alijs aũt quarta. Januario: Februario: Aprili: Junio: Auguſto: Septembꝛ: Nouembꝛ: et Decembꝛ. at qꝫ oẽs hij dies: qui inter klãs et nonas iterſerunt: nonaꝝ cognominacõe cenſent. nõ a numium memnim9: ac nonas ipas. et klãs ablatiuo caſu qſtituim9: has accuſatiuo. Sz intnumerandꝰ et ꝓpoſtero rãm ordie: a nonaꝝ diem cõmumabim9. At nonie exactis ꝓximos octo dies. idqꝫ in q̃ menſe: ſimili a idũ cognoiacõe ſignificabim9: ſz ꝓpria tacõe: tũ ordie: tũ annumacõis. reliquas vero eius miſie quot fuꝑfuerint dies kalendaꝝ appellacõe nõbiꝰ. que futura ac ꝓxima ſit meſie neqꝫ ordie: neqꝫ annumeracõis tacõe imutata. atqꝫ id oĩ exẽ plo illuſtrandꝰ eſt. aliꝰ autẽ ultimum uno ac tregeſimo die confiatur.

Prima itaqꝫ dies kalende erunt Marcij.
Secunda Sexto nonas marcij. Tercia Quinto nonas marcij. Quarta Quarto nonas marcij. Quinta Tercio nonas marcij. Sexta: non ſecundo nonas diaũt. ſed pridie nonas: et ita in idibꝫ atqꝫ kalendis.
Septima die Mone erunt marcij. Octaua Octauo idus marcij. Nona Septimo idus marcij.
Decima Sexto idus marcij. Undecima Quinto idus marcij. Duodecima Quarto idus marcij.
Tercia decima Tercio idus marcij. Quarta decima Pridie idus marcij. Quinta decima die Idus erunt marcij.
Sexta deciã a ſeptimo decimo klãs aprilis: qm̃ is miſis ꝓximꝰ qſequit.

Decamaoctaua Octodecimo klãs aprilis. Decamanona Quartodecimo klãs aprilis. Vigesima Tertiodecimo klãs aprilis. Vigesimaprima Duodecimo klãs aprilis. Vigesimasecunda Vndecimo klãs aprilis. Vigesimatertia Decimo klãs aprilis. Vigesimaquarta Nono klãs aprilis. Vigesimaquinta Octauo klãs aprilis. Vigesimasexta Septimo klãs aprilis. Vigesimaseptima Sexto klãs aprilis. Vigesimaoctaua Quinto klãs aprilis. Vigesimanona Quarto klãs aprilis. Trigesima Tertio klãs aprilis. Trigesimaprima a nouissiã pridie klãs aprilis. a in ceteris oĩbz eadẽ seruãda ẽ ratio. Diez aũt nunq̃ haud te lateat: qui i prouerbiũ est oĩbz. Pridie aũt klãs: pridie nonas: pridie idus dr̃: a significat qđ latissimi dicẽtur die p̃stini p adubio qđ significat die p̃stino: sic a pueritia more die crastini a die qnto a die qnto sili: p adubio. Vitez nos p̃sertim mimos a ordinarie latitantes robiz fugere ac uitare debemus: vt bñ a pelare Cesar pare solebat tãq̃ scopulũ sic fugiẽdi ee in auditũ atz insolẽs robũ. Pro gãs aũt mesiũ tractiq̃ possessiã sinperamus noĩa: vt p klis marcij klãs maias dicamus: a ita aprilis: maias: iunias: iulias: aut quintilis: augustas: septẽbres: a ita ianuarias a februarias. Odi aũt i klis: nonis: idibzq̃ ablatiuo iugimus: idẽ possumus i accusatiuu trasferre: a ad ppositionẽ. Sz id significat tẽpus fere diutinũ: vt decimo klãs februarias dedisti ad me litras. ego uo ad octauum Jdus ianuarias ad te scripserã. hẽ. n. ei tẽpis rebus mẽ hoc posterius.

Ne g̃ plura scribã: hec michi i p̃senti sese optulerũt: que annoten tu digniora visa sũt: queq̃ tibi multo plus fortasse oblectent: q̃ illoz p̃positiones: qui easdẽ a epistolis a oratoribz petes traxerũt: hz penitus eruditi ẽ erunt: atz ita sentiẽdi vt i litis ipse arbitr: quamuis: huiuscz sententiam: ac mãm sententiã atz mẽtẽ q̃modissime apiamus: Odi aũ hec diligẽter tractanti: ego ifimo pene huic rei nullo alio quidã noui minus fortasse vtilia sz multo grauiora subnectã. Quã ob rẽ: vt cupidissime satis: studia-trãz applicet: a q̃ ifimis assequatur: ad exercitatiõ rẽ accõmodet. Impressum fuit opus hoc apud Sem̃ Albanũ

UNIVERSITY LIBRARY
CAMBRIDGE